

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 3359/23
27.6.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Јасне Беловић, председника већа, Ирене Трифуновић Радуловић и Драгане Марчетић, чланова већа, у парници тужиоца ХИП “Петрохемија” а.д. Панчево из Панчева, ул. Спољностарчевачка бр. 82, чији је пуномоћник Александар Тодоровић, адвокат из Београда, ул. Светогорска бр. 22, против туженог АА из ..., чији је пуномоћник Мирослава Ковачки, адвокат из Панчева, ул. Војводе Радомира Путника бр. 28, ради иселења, одлучујући о жалби тужиоца, изјављеној против пресуде Основног суда у Панчеву П 2377/22 од 28.3.2023. године, у седници већа одржаној дана 27.6.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба тужиоца и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Основног суда у Панчеву П 2377/22 од 28.3.2023. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Панчеву П 2377/22 од 28.3.2023. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужени да се са свим лицима и стварима исели из трособног – дуплекс стана бр. ..., површине 78,35 м², у ..., ул. ..., који се налази на катастарској парцели бр. ... КО ..., уписан у листу непокретности бр. ... КО ..., и да исти преда у посед тужиоцу празан од лица и ствари у року од 15 дана од дана пријема пресуде. Ставом другим изреке обавезан је тужилац да тужном накнади трошкове парничног поступка у укупном износу од 71.850,00 динара.

Против наведене пресуде тужилац је благовремено изјавио жалбу због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући правилност побијане пресуде, у смислу одредбе члана 386 ЗПП (“Службени гласник РС”, бр. 72/11, са изменама и допунама), другостепени суд је оценио да је жалба тужиоца неоснована.

У поступку пред првостепеним судом нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 1-3, 5, 7 и 9 ЗПП, на које другостепени

суд пази по службеној дужности, а неосновано се жалбом указује на битну повреду из тачке 12 ове законске одредбе. Изрека побијане пресуде је јасна и разумљива, није противречна изнетим разлозима о битним чињеницама, који су јасни и потпуни, те се њена законитост и правилност могу испитати.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је власник стана број ..., бр. површине 78,35 м², који се налази у ..., у улици ... Стамбена комисија тужиоца је, у складу са Правилником о решавању стамбених потреба запослених, дана 16.3.2004. године расписала конкурс за доделу у закуп два стана на неодређено време за 2004. годину, између осталог, и наведеног стана. Одлуком од 9.6.2004. године утврђена је ранг листа по наведеном конкурсу и донета је одлука о давању у закуп предметног стана туженом, као првом на ранг листи. Одлучујући о поднетом приговору на одлуку стамбене комисије, управни одбор тужиоца, као другостепени орган, на седници одржаној дана 18.10.2004. године потврдио је одлуку стамбене комисије од 9.6.2004. године. Наведене одлуке биле су предмет судске контроле поводом поднете тужбе једног од учесника наведеног конкурса од 17.11.2004. године, након чега је тужилац, као закуподавац, са туженим, као закупцем, закључио дана 23.11.2004. године уговор о закупу предметног стана на одређено време. Тим уговором је предвиђено да је купац дужан да у року од 15 дана од дана доношења правноснажне и извршне одлуке суда предметни стан врати закуподавцу испражњен од ствари и лица у стању у каквом га је примио, ако правноснажном пресудом суда његово право закупа на предметном стану буде оспорено. Правноснажном пресудом Општинског суда у Панчеву П1 2230/04 од 15.12.2005. године поништене су одлуке стамбене комисије од 9.6.2004. године и управног одбора од 18.10.2004. године као незаконите и наложено је тужиоцу да у поновном поступку донесе нову одлуку о додели предметног стана у закуп. Поступајући по наведеној пресуди стамбена комисија тужиоца је дана 20.7.2006. године извршила ново рангирање и донела одлуку од 1.8.2006. године којом је другом лицу, као запосленом код тужиоца и првом на ранг листи, дао у закуп предметни стан и та одлука је потврђена одлуком управног одбора тужиоца, као другостепеног органа. Незадовољан таквом одлуком, тужени је поднео тужбу суду и правноснажном пресудом Општинског суда у Панчеву П1 1329/06 од 26.12.2007. године је усвојен његов тужбени захтев и поништена је одлука тужиоца од 1.8.2006. године о додели стана у закуп другом запосленом. Тужилац након тога није окончао поступак поводом расписаног конкурса за доделу стана у закуп стана на неодређено време за 2004. годину и није донео нову одлуку. Туженом је решењем тужиоца бр. 345/2009 од 13.10.2009. године отказан уговор о раду дана 25.10.2009. године због технолошких, економских или организационих промена код тужиоца у реструктурирању услед којих је дошло до смањења обима посла, односно престанка потребе за обављањем послова ... Након престанка радног односа туженог код тужиоца, тужени је водио судски спор којим је тражио да се утврди да је стекао право на доделу предметног стана, као и да се обавезе тужилац да донесе одлуку којом би њему доделио предметни стан и да са њим закључи уговор о закупу стана на неодређено време, а да уколико тужилац то не учини тако донета пресуда замени одлуку о додели стана и уговор о закупу стана на неодређено време. Такав тужбени захтев овде туженог је правноснажном пресудом Основног суда у Панчеву П1 68/2020 од 12.2.2021. године одбијен јер тужени више нема статус запосленог код тужиоца па не може остваривати права из радног односа, какво право је и право на доделу стана. Тужени је у поседу предметног стана од дана закључења

уговора о закупу од 23.11.2004.године и до подношења ове тужбе 11.2.2021.године никада није добио захтев да се из истог исели, и даље са својом породицом у њему живи. У предметном стану је вршио текућа и инвестициона улагања (плаћање режијских трошкова, извршена је замена два плинска котла, замена плафона, купљен је хидроцил ради побољшања притиска воде у водоводним цевима). Тужени не поседује другу непокретност и на адреси предметног стана има пријављено пребивалиште.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања првостепени суд је закључио да би усвајањем тужбеног захтева и иселјавањем туженог и чланова његове породице из стана који користи дуги низ година било повређено право на поштовање породичног дома предвиђено чланом 8 Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода. Овако донету одлуку као правилну и на закону засновану у поступку жалбене контроле прихвата и овај суд.

Правилност тако донете пресуде није доведена у сумњу жалбеним наводима тужиоца. Тужилац у жалби не оспорава и не доводи у сумњу чињенице које је првостепени суд утврдио, а те чињенице чине правилним и закључак на коме је побијана пресуда заснована. Чланом 8 став 1 Европске конвенције о људским правима регулисано је да свако има право на поштовање свог приватног и породичног живота, дома и преписке. Ставом 2 наведеног члана конвенције прописано је да се јавне власти неће мешати у вршење овог права сем ако то није у складу са законом и нужно у демократском друштву и интересу националне безбедности, јавне безбедности или економске добробити земље, ради спречавања нереда или криминала, ради заштите здравља или морала, или ради заштите права и слободе других.

Следи да је право на поштовање дома загарантовано људско право и да се држава мора уздржати од било каквог мешања, а да би се ограничило неко право загарантовано чланом 8 став 2 конвенције, а потребно је да то мешање државе буде у складу са законом, да следи оправдани циљ и да је нужно у демократском друштву. Наиме, за допуштеност ограничења неког права, у конкретној ситуацији права на дом туженог или права на мирно уживање имовине тужиоца, потребно је кумулативно испуњење три услова: 1. заснованост на закону, 2. легитимност циља у заштити неког интереса прописаних одредбом 8 став 2 Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода и 3. правична равнотежа у балансирању између права власника-тужиоца за заштиту његове имовине и права туженог на поштовање права на дом.

Тужени користи стан који му је закљученим уговором о закупу са тужиоцем дат у закуп, што значи да је право на том стану засновао у складу са домаћим правом. У стану живи од 2004. године и даље. Нема други стан због чега би имао основа да предметни стан сматра својим домом. Код таквог стања ствари је и по оцени овог суда захтев тужиоца за иселење туженог из предметног стана неоснован. Свако мешање у право туженог на дом, иселењем, морало би одговарати хитној друштвеној потреби и морало би бити пропорционално циљу који се жели постићи у смислу прописаних изузетака од неповредивости права на дом прописаних чланом 8 став 2 Конвенције. По налажењу овог суда, такве хитне потребе за иселењем туженог у конкретној ситуацији нема, нити је циљ друштва да социјално угрожену категорију лица коју је сама стамбено збринула иселењем враћа у такав статус. Праву туженог на дом

супростављено је право и интерес тужиоца на мирно уживање имовине, који је имовински и материјалан, али не и егзистенцијалан, те би иселењем туженог била нарушена правична равнотежа између два супротстављена права, која мора бити успостављена између општег интереса заједнице и интереса појединца. Зато је правилно првостепени суд нашао да право туженог на поштовање дома има предност у односу на право тужиоца да ужива своју имовину у пуном обиму.

У конкретном случају право тужиоца да захтева иселење туженог засновано је на закону, постоји и легитимни циљ тужиоца, јер тужилац тужбом тражи заштиту своје имовине. Међутим, када се ради о горућој потреби да се тужени исели из стана, односно о неопходном интересу у демократском друштву да се тужени исели из стана, члан 8 Европске конвенције, као што то правилно закључује првостепени суд, туженом гарантује право на дом, јер тужени у стану живи од 2004.године непрекидно, нема друге непокретности и нема решено стамбено питање на други начин, а приликом уселења у стан решавање његовог стамбеног питања је било у току у поступку по основу права из радног односа код тужиоца, који поступак тужилац по расписаном конкурс од додели стана из 2004.године никада није окончао. Код наведених околности, чињенице на које се позива тужени да је престанком радног односа тужени изгубио права из радног односа и да је у конкретном случају наступио раскидни услов не могу се узети као одлучујуће чињенице за иселење туженог. Доношењем овакве пресуде није повређено право тужиоца на имовину, јер је тужилац економски јача страна. Становање у стану за туженог је од егзистенцијалне важности, па је супротстављени интерес тужиоца, као искључиво материјалне природе, несразмеран интересу туженог.

Правилна је и одлука о трошковима поступка јер је донета правилном применом одредбе члана 150, 153, 154 и 163 ЗПП.

На основу изнетог, применом одредбе члана 390 ЗПП, одлучено је као у изреци ове пресуде.

Председник већа-судија
Јасна Беловић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић